

Dosarul nr. 2ra-754/19

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Central (V. Severin)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (VI. Clima, E. Palanciuc, A. Malii)

## ÎN C H E I E R E

24 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ  
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul  
Judecătorii

Valeriu Doagă  
Tamara Chișca-Doneva  
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Veverița Ivan,  
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Veverița Ivan  
împotriva Eugeniei Veverița cu privire la partajarea averii comune în devălmășie,  
împotriva deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a  
respins apelul declarat de către Veverița Ivan și s-a menținut hotărârea din 18 mai 2018 a  
Judecătoriei Orhei, sediul Central

c o n s t a t ă :

La 17 noiembrie 2016, Veverița Ivan a depus cerere de chemare în judecată împotriva  
Eugeniei Veverița cu privire la partajarea averii comune în devălmășie.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că în perioada anilor 1988 – 2007 s-a aflat în  
relații de căsătorie cu pârâta Veverița Eugenia.

În timpul căsătoriei au acumulat împreună cu pârâta în proprietate mai multe bunuri  
imobile, o parte dintre care au fost donate fiicei Veverița Lucia, iar lor revenindu-le două  
terenuri cu destinație „grădină”: nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, în valoare  
de 2.000 de lei, amplasat în XXXXX, atribuit lor în baza titlului de autentificare a dreptului  
deținătorului de teren nr. XXXXX din 01 iulie 2003, înregistrat în Registrul bunurilor  
imobile la 01 august 2003, și cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, în valoare  
de 1.164 de lei, atribuit în baza titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr.  
XXXXX din 17 septembrie 2003, înregistrat în Registrul bunurilor imobile la 20 octombrie  
2003, amplasat în XXXXX.

Consideră reclamantul că aceste două terenuri în litigiu urmează a fi partajate, prin  
atribuirea în proprietatea fiecăruia a câte un teren, iar celui care îi va reveni terenul cu  
suprafața mai mare să achite celeilalte părți diferența de cost.

A susținut Veverița Ivan că lotul de pământ cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de  
0,176 ha, amplasat în XXXXX, urmează să-i fie atribuit în proprietatea dânsului, deoarece  
locuiește în apropierea lui și intenționează să-și construiască o casă pe acesta, având în  
vedere că nu dispune de locuință proprie, domiciliind la mama sa, iar celălalt teren să fie  
repartizat pârâtei Eugenia Veverița. Mai mult ca atât, că achită impozitul funciar pe terenul  
respectiv.

În contextul expus, a cerut Veverița Ivan partajarea averii comune în devălmășie, și anume terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, amplasat în XXXXX, și terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, amplasat în XXXXX, după cum urmează: terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, în valoare de 2.000 de lei urmează să-i fie atribuit lui, iar Eugeniei Veverița lotul de pământ cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, în valoare de 1.164 de lei.

Prin hotărârea din 18 mai 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central, acțiunea a fost admisă în parte și s-a dispus partajarea bunurilor imobile – terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, amplasat în XXXXX și terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, amplasat în XXXXX, proprietate comună în devălmășie a foștilor soți Veverița Ivan și Veverița Eugenia, după cum urmează:

S-a atribuit în proprietatea lui Veverița Ivan, terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, în valoare de 1.164 de lei, amplasat în XXXXX, iar în proprietatea Eugeniei Veverița – terenul cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, în valoare de 2.000 de lei, amplasat în XXXXX.

S-a obligat Eugenia Veverița să achite lui Veverița Ivan suma de 418 lei cu titlu de sultă bănească, ce constituie, conform certificatelor privind valoarea nominală a bunurilor imobile nr. 33693 și nr. 33637 din 03 noiembrie 2016, diferența dintre valoarea terenului cu nr. XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, în valoare de 2.000 de lei, amplasat în XXXXX, și terenului cu nr. cadastral XXXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, în valoare de 1.164 de lei, amplasat în XXXXX.

Prin decizia din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Veverița Ivan și s-a menținut hotărârea din 18 mai 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central.

Ambele instanțe de judecată ierarhic inferioare și-au motivat soluțiile prin faptul că reclamantul Veverița Ivan nu a dovedit prin probe justificative necesitatea atribuirii în proprietatea lui a terenului cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, în valoare de 2.000 de lei, amplasat în XXXXX.

Au constatat instanțele de judecată că pârâta Veverița Eugenia nu este de acord cu varianta de partajare propusă de către fostul soț Veverița Ivan.

Afară de aceasta, Veverița Eugenia este încadrată în grad de dizabilitate, fapt confirmat prin legitimația nr. XXXXX (f.d. 34), fapt ce denotă că din cauza stării de sănătate îi va fi dificil să se deplaseze pentru prelucrarea terenului cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,1024 ha, în valoare de 1.164 de lei, amplasat în XXXXX, cu atât mai mult, că acesta se află în apropierea locuinței ei, din care considerente au ajuns la concluzia instanțele de judecată de a-i atribui acesteia lotul de pământ cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, amplasat în XXXXX.

Mai mult decât atât, au notat instanțele de judecată că anume pârâta Veverița Eugenia prelucrează lotul de pământ cu nr. cadastral XXXXX, cu suprafața de 0,176 ha, fapt ce rezultă din certificatul nr. 02/1-37/477 din 30 aprilie 2014 eliberat de către Primarul com. Step-Soci (f.d. 8).

La 02 ianuarie 2019, Veverița Ivan prin intermediul reprezentantului său – avocatul Irina Godoroja în baza mandatului seria MA nr. 1213113 din 14 iunie 2018, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 18 mai 2018 a Judecătorei Orhei, sediul Central, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii sale în sensul solicitat.

În susținerea recursului Veverița Ivan a invocat ilegalitatea și netemeinicia deciziei instanței de apel, declarând că Curtea de Apel Chișinău a examinat superficial prezenta speță, cu interpretarea și aplicarea eronată a normelor de drept material.

La 18 martie 2019, în adresa Eugeniei Veverița a fost expediată copia recursului declarat de către Veverița Ivan, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 13 aprilie 2019, Eugenia Veverița prin intermediul reprezentantului său – avocatul Ludmila Bîrcă în baza mandatului seria MA nr. 0968328 din 22 octombrie 2018, a depus referință, solicitând să fie considerat ca inadmisibil recursul declarat de către Veverița Ivan, cu menținerea deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 18 mai 2018 a Judecătoriei Orhei, sediul Central, pe care le consideră legale și întemeiate, invocând că instanțele de judecată ierarhic inferioare au verificat minuțios toate circumstanțele, care au importanță pentru soluționarea justă a prezentei spețe, dând o apreciere corectă suportului probatoriu al cauzei.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile și obiecțiile din referința depusă, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Veverița Ivan este inadmisibil, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b<sup>1</sup>) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată în adresa lui Veverița Ivan la 04 decembrie 2018 (f.d. 117), însă nu se atestă date când a fost recepționată de către recurent.

În această ordine de idei, se constată, că în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece cererea de recurs a fost depusă la 02 ianuarie 2019.

*In concreto* motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate.

Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de către Veverița Ivan, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esență, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel, asupra cărora Curtea de Apel Chișinău s-a pronunțat deja în modul corespunzător.

Astfel, se deduce că cererea de recurs *de facto* este o transpunere a motivelor din cererea de apel.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de ilegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera ilegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului.

Mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Veverița Ivan nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel.

Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului recurentului cu soluția dată de către instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (cauza Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67).

La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de către Veverița Ivan nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Veverița Ivan a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv.

De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele de judecată ierarhic inferioare au examinat cauza sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, au aplicat și au interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Veverița Ivan împotriva deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

#### d i s p u n e:

Recursul declarat de către Veverița Ivan împotriva deciziei din 31 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,  
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic